

disse Statutter, i Henhold til hvilke Obligationerne ere udstedte, findes som oftest optaget Bestemmelser om Fordringens Ophor, naar den ikke kræves betalt inden en vis Tid, i Almindelighed tyve Aar, efter at den ifølge Udtrækning er forfalden. Den ansøgte Betragtning vilde i og for sig kunne lede til helt at udelukke legal Præskription ogsaa for flere eller færre af de Fordringers Vedkommende, som ere nævnte i § 19; men den synes tilstrækkeligt fyldestgjort ved, som stet, at lade Lovens Regler for deres Vedkommende være deklaratoriske.

Al de Fordringer, som § 18 undtager fra Lovens Omraade, genfindes i det norske Udkast § 21 kun Fordringerne under Nr. 1. I Norge findes ingen særlige Forrifter om Forældelse af Fordringer efter Statsforordninger, og disse skulle derfor i det hele være indbefattede under Udkastets Bestemmelser. At disse ligeledes ere gjorte anvendelige paa Fordringerne under Nr. 3, er omtalt ovenfor under § 2. — I det norske Udkast § 22, der svarer til Lovforslagets § 19, lyder Angivelsen under Nr. 1 paa „Gældsbreve, der i Medhold af Lovgivningen udstedes til Skændehaveren.“ Hos os, hvor der cirkulerer mangfoldige saakaldte Partialobligationer, der ikke lyde eller kunne lyde paa Skændehaveren, men paa hvilke den Tanke, der har ledet til Bestemmelsen, passer, vil det formentlig være nødvendigt at benytte en saadan rummeligere Betegnelse som foreslaaet i § 19.

Til § 20.

Ogsaa efter Lovforslagets Ordning, hvor efter Forældelse af Fordring, for hvilken haves Pant i fast Ejendom (eller Skib), ikke medfører Panterettens bortfald, vil det være nødvendigt, at der er Udgang til at faa Mortifikation paa gamle Pantebreve, for hvis Vedkommende ingen Rettighedshaver kan findes; i saadanne Tilfælde vil vel som oftest Pantefordringen enten være afgjort eller af anden Grund, som nu ikke kan oplyses, være uden Gyldighed, hvilket sidste f. Eks. let kan indtræffe, hvor Pantebrevet var en Affkommodationsobligation. Det synes tvivlsomt, hvorvidt de gældende Regler ville indeholde Hjemmel for Meddelelse af Mortifikationsbevilling i saadanne Tilfælde, hvor intet positivt kan oplyses om, at Fordringen er afgjort eller i øvrigt ophørt af anden Grund end Forældelse, ved hvilken, som bemærket, efter Forslaget Panteretten ikke vil være bortfalden. Under Hensyn hertil er i § 20 optaget en Bestemmelse om Mortifikation i dette Tilfælde. Til Sammenligning hidrættes den herhenhørende Bestemmelse i

norsk Lov af 6te Marts 1869 angaaende visse Hæftelsers Udsettelse af Pantebøgerne samt angaaende Mortifikation m. v.: „Ligeledes kan Bevilling (til Mortifikation) meddeles med Hensyn til Hæftelse paa fast Ejendom, der ikke er bestemt til at paahvile Ejendommen for bestandig eller for nogens Levetid eller for en udtrykkelig, endnu ikke udloben Tid, naar mere end tyve Aar ere hengaaede efter sidste Tinglæsning af vedkommende Dokument samt mindst fem Aar efter sammes Forfaldstid, og det ikke kan bringes i Erfarings, om Hæftelsen er afgjort eller ikke. Forinden Bevilling i saa Henseende meddeles, har Ansøgeren at godtgøre, at der forgæves har været anstillet saa nøjagtige og omfattende Undersøgelser for at komme efter, om nogen Rettighed paa Grund af Hæftelsen endnu maatte tilkomme nogen, og i bekræftende Fald, hvor Rettighedshaveren er at finde, at det maa anses for overvejende sandsynligt, at ingen saadan Rettighedshaver eksisterer, eller i alt Fald at nærmere Oplysning om Sammenhængen enten aldeles ikke eller kun med særdeles Vanskelighed, Tidsspilde og Bekostning vil kunne erholdes. Har vedkommende Rettighedshaver forinden Udlobet af de ovennævnte Tidsfrister ladet Hæftelsesdokumentet tinglæse paa ny, kan Bevilling først meddeles, naar atter tyve Aar ere forløbne fra Tinglæsningens Forudelse og saa fremdeles.“ (§ 4). Med Hensyn dels til „tinglæst Retshandling, hvorved Udlæg er givet for Gæld“, dels til tinglæst „Stadsløsbrev, der er meddelt til Sikkerhed for muligt indtrædende Ansvar“, bestemmer samme Lovs § 1, at naar ti Aar ere forløbne fra Tinglæsningen, ophører — uden Mortifikation — det tinglæstes Gyldighed som Hæftelse, og at Udsettelse af Pantebogen da skal ske. Ligeledes kan efter samme Paragraf Hæftelse, stiftet ved Udlæg paa Skifte til genlevende Ægtefælle eller Arving, efter Ejeren Begæring udsettes uden foregaaende Mortifikation, naar der er gaaet tyve Aar efter Tinglæsningen og Ejeren opgiver, at Fordringen er afgjort. — Ved disse Regler vil det fremdeles have sit Forblivende efter det norske Udkast, i hvilket der derfor ikke er optaget nogen Bestemmelse svarende til nærværende Paragraf.

Til § 21.

Som allerede tidligere berørt (se ovenfor under § 1), opretholder denne Paragraf alle gældende særlige Lovbestemmelser, hvorved Frist er foreskrevet til Baatale, Fremsettelse eller Anmeldelse af nogen Fordring. Hvilke disse Bestemmelser ere, er i Hoved-